

10. Tanulmány

Egység és megromlott kapcsolatok

December 1., szombat délután

Krisztus az elveszett emberiség megváltásáért megüresítette és feláldozta magát, ezért mérték nélkül kapta a Szentlelket. Így aztán minden követője ugyanezt fogja tapasztalni, aki teljesen átadja magát neki, hogy a szívében Jézus lakozzon. Urunk megparancsolta nekünk: „Teljesedjetek be Szentlélekkel” (Eféz 5:18); ez a parancsolat egyúttal olyan ígéret, amely önmagában hordja a beteljesülését. Az Atyának úgy tetszett, hogy „benne lakozzék az istenségnek egész teljessége”, és „ti őbenne vagytok beteljesedve” (Kol 2:9–10). – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 20. o.

Habár a Megváltó itt a földön konfliktusok között élt, mégis élete telve volt békével. Miközben bőszen ellenségei folyamatosan üldözték, Ő így szólt: „És aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek.” A sátáni harag egyetlen vihara sem tudta megzavarni tökéletes közösségét Istennel. Ezért mondta: „Az én békességemet adom néktek.”

Akik hisznek Krisztusban, a lelküket Őrá bízják, és életüket az Ő vezetése alá helyezik, békét és nyugalmat lelnek. Semmi sem fogja megszorítani őket, ha Jézus jelenléte örvendeztetni meg az életüket. A tökéletes nyugalom a tökéletes elfogadásban rejlik. Az Úr mondta: „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel tebenned bízunk.” – *Krisztushoz hasonlóan*, 268. o.

Jézus Krisztus vallása növekedést jelent; azt jelenti, hogy egyre feljebb vágyódsz, egy szentebb és magasabb életre. Ha a keresztény szívet megérintette a Megváltó jellemének szépsége, a gyakorlatba ülteti mindazt, amit tanult Krisztus iskolájában. A krisztusi iskola bölcs tanulóinak kell lennünk, mint akik készek minden nap tőle tanulni.

Sosem érzük el a jellembeli tökéletességet, amíg nem halljuk meg Isten hangját, és nem engedelmességek tanácsának. Ez a tanács nem csupán azokra alkalmazandó, akik nem okoztak kellemetlenséget testvéreiknek, hanem azokra is érvényes, akik meg lettek sebezve, akik pénzügyi igazságtalanságok vagy kritikák, esetleg félreértések miatt szenvedtek. Ezek az emberek ne engedjék, hogy a gyűlölet fészket rakjon a szívükbe, és a rosszindulatú érzelmek felbredjenek, amikor azzal találkoznak, aki ezeket a sebeket okozta. – *Isten fiai és leányai*, 91. o.

Rendkívül fontos, hogy az ifjúság megértse: Krisztus népének egyé kell válnia, mivel ez az egység köti az embereket Istenhez a szeretet aranykötelével, és minden tagot arra kötelez, hogy embertársáért dolgozzon. Üdvösségünk szerzője és parancsnokunk azért halt meg az emberiségért, hogy az emberek egyé váljanak vele és egymással. Az emberi család tagjaiként egyetlen hatalmas egésznek vagyunk a részei. Egyetlen lélek sem lehet a többitől független. Isten családjában nem lehet pártviszály, mivel minden egyes tag jóléte az egész boldogságát jelenti. Ember és ember között nem épülhetnek válaszfalak. Krisztusnak, mint nagy központnak mindent egységbe kell rendeznie. – *A keresztény nevelés alapjai*, 479. o.

December 2., vasárnap

Márk felajánlotta, hogy elkíséri Pált és Barnabást a misszióútra. Isteni előjognak érezte, és minden vágya az volt, hogy az evangélium ügyére szentelje életét. (...)

Kimerítő volt az utazás; nehézségekkel, nélkülözéssel szembesültek, minden irányból veszélyek leselkedtek (...), azonban Pál és Barnabás megtanult Isten erejében bízni. (...)

A félelem miatt elcsüggedt Márk egy ideig tétovázott teljes szívvel az Úr munkájára szentelni az életét. Nem volt szokva a nehézségekhez, elkeserítették az utazás veszélyei és a nélkülözések. (...) Még nem tanult meg bátran szembenézni a veszéllyel, üldözéssel és ellenszegüléssel. Amint egyre több nehézség bukkant fel, Márk megrettent, a bátorságát elveszítette, és nem volt hajlandó továbbmenni, ezért visszatért Jeruzsálembe.

Visszalépése arra készítette Pált, hogy egy időre ítélkezően, sőt szigorral vélekedjen róla. – *Conflict and Courage*, 348. o.

Pál római segítő társai között sokan voltak régebbi barátai és munkatársai közül. Így Lukács, „ama szeretett orvos”, aki kísérője volt jeruzsálemi útján, és megosztotta vele a kétévi cézareai fogságot. Mellette volt a veszélyes római hajóúton, és még mindig nála időzött. Timótheus szintén hozzájárult sorsa könnyítéséhez. Tikhikus is, „a szeretett atyafi és hív szolga és szolgatárs az Úrban” nemes lelkűen az apostol mellett állt. Azon kívül Démás és Márkus szintén vele volt. (...)

Márk az évek folyamán megerősödött keresztyéni tapasztalataiban. Miközben Krisztus életét és halálát behatóbban tanulmányozta, tisztább és világosabb fogalmakat nyert az Üdvözítő küldetéséről, nehézségeiről és küzdelmeiről. Amikor azután Jézus kezének és lábának sebhelyein feltárultak előtte az emberiségért hozott áldozat jelei, és felismerte, hogy milyen messzemenő volt önmegtagadása az elveszettek, a pusztulásra ítélt megmentéséért, elhatározta, hogy követi a Mestert az önfeláldozás útján. Mialatt megosztotta Pállal a fogolysorsot, jobban felismerte, mint valaha, mily mérhetetlen nyereség Krisztust bírni! Mily örök veszteség a világot megnyerni, és ezért elveszteni a lelket, amelynek megváltásáért Krisztus a vérét ontotta. Márk ezután is bölcs és szeretett segítő társa maradt az apostolnak; állhatatosan kitartott a legnagyobb kísértések és nehézségek közepette is. – *Az apostolok története*, 454–455. o.

Ha testvéred vétkezik, bocsáss meg neki! Amikor bűnét meg akarja neked vallani, ne mondd, hogy nem hiszel alázatosságában, sem bűnvallomása őszinteségében! (...)

Hiszen mi is Isten ingyen kegyelmének köszönhetünk mindent! Gyermekei vagyunk, mert kegyelemből szövetségre lépett velünk. A Megváltó kegyelemből váltott meg és teremtett újjá minket. Kegyelemből tett örökös társaivá. Ismertessük meg ezt a kegyelmet másokkal is! (...)

Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült Isten megbocsátó kegyelmében. Ha a vétkező tudatában van annak, hogy Isten megbocsátott neki, szíve együtt dobban a végtelen Szeretet szívével. A bűnös lelkét átjárja az Úr könyörülete, és ezzel a könyörülettel fordul mások felé. Az az irgalom és az a szerető gondoskodás, amely Krisztus életében megmutatkozott, látható lesz azokban, akik részesültek kegyelmében. – *Krisztus példázatai*, 249–251. o.

December 3., hétfő

A pogány rabszolga, Onésimus vétett ura, Filemon ellen, és Rómába menekült. A szegény szökött szolgát a jószívű Pál igyekezett kiemelni a szegénységből és nehézségből, utána pedig azért küzdött, hogy az igazság világosságát lobbantsa lánggra elsötétült elméjében. Onésimus hallgatott az élet Igéjére, megvallotta bűneit, és elfogadta Krisztus vallását. (...) Pál azt tanácsolta, hogy azonnal térjen vissza Filemonhoz, kérjen bocsánatot, és készítsen terveket a jövőre nézve. (...)

Az apostol nem tartotta hivatásának önkényesen felborítani a társadalmi rendet. Ha ezzel próbálkozik, akkor az evangélium sikerét akadályozza meg. Azonban mégis olyan elveket mutatott be, amelyekkel közvetlenül a rabszolgatartás gyökereire sújtott, és amelyek a gyakorlatba ültetésnél minden bizonnyal aláaknázták volna az egész rendszert. (...) Amikor a rabszolga megtért, Krisztus testének tagjává vált, és ebben a minőségében testvérként kellett

kezelni és szeretni, mint aki örököstársa rabszolgatartójának, de Isten áldásainak és az evangéliumi előjogoknak is. – *Conflict and Courage*, 350. o.

Pál önszántából vállalta át Onésimus adósságát, hogy a bűnöst a büntetés szégyenétől megszabadítsa, és így újból örvendhessen kiváltságainak, amelyeket eljátszott. (...)

Mily kifejező szemléltetése ez Krisztus szeretetének a megtérő bűnös iránt! A gazdáját megkárosító szolgának nincs semmije, amivel tartozását jóvátegye. A bűnös, aki Istent fosztotta meg az évek hosszú során elmulasztott szolgálatától, szintén nem tudja megtéríteni tartozását. Azonban Jézus a bűnös és Isten közé lép és mondja: én megfizetek! Engedd el a bűnös tartozását, én fogok helyette szenvedni. – *Az apostolok története*, 458. o.

Az emberi kapcsolataink legyenek kellemesek. Ha jót cselekszünk, akkor a lelkünk és Isten Lelke közösen tesz bizonyosságot arról, hogy az emberi gondolkodás a mennyei gondolkodás irányítása alatt áll. (...) Isten Igéje számos bizonyítékkal szolgál, amelynek nyomán levonhatjuk a következtetést, hogy valóban Isten fiai és leányai vagyunk. (...) Az Atya iránti igazi szeretet velejárója a valós és tiszteletteljes bizalom. És aki Istent szereti, szeretni fogja atyjafiát is. – *Isten fiai és leányai*, 198. o.

Az igazi kegyesség azt jelenti, hogy szeretjük és segítjük egymást, és Jézus vallása jelen van az életünkben. Különleges csatornáknak kell lennünk, amelyeken keresztül Krisztus szeretete árad azokra, akiknek segítségre van szükségük. (...) Az segít a legtöbbet Istennek, aki a legközelebb kerül a mennyei törvény iránti engedelmességhez. Az Úr azt fogadja el munkatársának, aki Krisztust követi, az Ő jóságát, együttérzését és emberek iránti szeretetét keresi. (...)

Amikor Isten népének tagjai betelnek egymás iránti alázattal és jósággal, megértik, hogy az Úr felettük lengetett zászlaja nem más, mint az Ő szeretete, és így az isteni gyümölcs édes lesz ajkuknak. A menny a földön fog kezdődni. Itt a földön hoznak létre egy olyan mennyországot, amely felkészíti őket az igazi mennyre. – *In Heavenly Places*, 287. o.

December 4., kedd

Az adományok minden fajtájára szükség van, hogy tökéletes testvériséget alkossunk az emberiség között. Krisztus gyülekezete különböző képességű, más-más tehetséggel megáldott férfiakból és nőkből áll, minden társadalmi osztályból. Istennek sosem volt szándéka, hogy az emberi büszkeség feloszlassa, tönkretegyje azt, amit Ő bölcsen elrendezett: a különböző lelkek és tehetségek egybeszerkesztését tökéletes egésszé. Az Úr nagy munkáját végezve sehol, senki ne nyilatkozzon lekicsinylően senkiről, akár magasabb, akár alacsonyabb rendű emberi eszközökről van szó. Mindenkinek – ha különböző mértékben is – része van az igazság terjesztésében. – *Az evangélium szolgálói*, 331. o.

Isten terve szerint az emberek egymásért lettek teremtve. Az Úr mindenkire talentumokat bízott, amelyekkel egymást segítve haladnak a helyes úton. Képességeinket az egymásért végzett önzetlen szolgálattal gyarapíthatjuk.

Mintegy gépezet különböző alkatrészei, úgy kapcsolódnak egymáshoz, és együtt a nagy központhoz. A különbözőségben egységnek kell lennie. Isten egyházának egyetlen tagja sem érhet el sikereket függetlenül. Mindenkinek az Úr felügyelete alatt kell dolgozni; mindenki használja fel az Úr munkájára kapott képességeit, és így szolgálja a tökéletes egységet. – *In Heavenly Places*, 287. o.

Micsoda különbözőség van a természetben! Mindennek megvan a maga különleges működési területe; mégis együtt szolgálja minden a teljes egységet. Jézus Krisztus egy az Atyával, és a

nagy központból kiindulva ennek a csodálatos egységnek ki kell terjednie minden embercsoportra és képességre. Tisztelnünk kell egymás talentumait; együtt kell dolgoznunk jószágban, önzetlen gondolatokban és cselekedetekben, mivel Krisztus Lelke élő és ható ügynökként mindenütt jelen van. (...) Nem a hangzatos tettek teremtik meg az egységet, hanem a Szentlélek jellemre gyakorolt hatása. – *Our High Calling*, 169. o.

A keresztény egység nagy erő. Hatalmas módon nyilvánítja ki, hogy akik ilyen közösségben élnek, Isten gyermekei. Ellenállhatatlan hatást gyakorol a világra, hogy az ember a saját természetében részesévé lehet az isteni természetnek, „kikerülve a romlottságot, amely a kívánságban van e világon” (2Pt 1:4). Egyé kell lennünk testvéreinkkel és Krisztussal, általa pedig Istennel. Akkor elmondhatják rólunk: „Ti pedig beteljesedtetek Őbenne” (Eféz 3:19).

(...) Isten arra hív bennünket, hogy vegyük a Szentleket, és jöjjünk össze egységben és testvéri szeretetben, hogy egy célért küzdjünk.

Semmi sem gyengíti annyira a gyülekezetet, mint a széthúzás és a viszály. Semmi sem harcol annyira Krisztus és az igazság ellen, mint ez a lelkület. (...)

Akinek szívében Jézus lakozik, felismeri a testvére szívében lakozó Üdvözítőt. Krisztus sohasem harcol Krisztus ellen. Megváltónk sohasem érvényesíti befolyását Megváltónk ellen. A keresztényeknek el kell végezniük a munkájukat, bármi legyen is az, az egész test tökéletesítése érdekében, a Szentlélek egységében. – *Az én életem ma*, 276. o.

December 5., szerda

Krisztushoz hasonlóan meg kell bocsátanunk ellenségeinknek; keresnünk kell az alkalmat, hogy szeretetünket fejezhessük ki azok iránt, akik megsebeztek, és jót tegyünk velük. (...) Ha rosszakaróink kitartanak gonosz útjaikon, (...) törekednünk kell a bibliai elv alapján megbékélni testvéreinkkel, mivel erre tanított Krisztus. Ha elutasítják a megbékélés lehetőségét, akkor ne beszéljünk másoknak róluk, ne keltsük rossz hírüket, hanem hagyjuk az ügyet az Úrra, aki igazságos és minden embert igazságosan ítél. (...) Az ifjak állíthatják, hogy nagyon szeretik Isten ügyét, de míg nem békülnek meg társaikkal, az Úrral sem békültek meg. Ezek az önző érzelmek távol tartják Isten áldásait a szívtől és az otthonainktól. Engedjük, hogy Krisztus szeretete árássa el a szívünket, és változtassa meg a jellemünket, különben nem lehetünk Isten gyermekei! – *Isten fiai és leányai*, 91. o.

Minden ember Krisztus szeretetének és érdeklődésének a tárgya. Az életét adta azért, hogy visszavezethesse az embert Istenhez. Ahogy a pásztor gondot visel nyájának juhairól, úgy gondoskodik Ő is a bűnös, tehetetlen emberről, akit Sátán mesterien szőtt hálói pusztulással fenyegetnek.

A Megváltó példát mutat arra, hogyan szolgáljunk a megkísértett és tévedő embereknek. Nekünk is az általa tanúsított érdeklődéssel, gyengédséggel és türelemmel kell másokkal bánnunk. „Amint én szerettelek titeket – mondja –, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn 13:34) Ha Krisztus bennünk lakik, akkor az Ő önzetlen szeretetét tanúsítjuk mindenki iránt, akivel dolgozunk van. Amikor együttérzést és segítséget igénylő embereket látunk, nem azt kérdezzük: „Megérdemlik-e?”, hanem azt, hogy „hogyan lehetek hasznukra?” – *A nagy Orvos lábnyomán*, 162. o.

Sokszor úgy érezzük, hogy igazságtalan bánásmódban részesültünk, igazságtalanságokat mondtak rólunk, és helytelen fényben mutattak be másoknak. Ilyen megpróbáltatások között gondosan kell vigyáznunk a lelkületünkre és a nyelvünkre. Krisztus szeretetére van szükségünk, hogy ne ápoljuk a meg nem bocsátás lelkületét. Nehogy azt higgyük, hogy ha az ellenünk vétkezők nem vallják meg a vétküket, akkor nekünk jogunkban áll elutasítani a megbocsátást. Ne halmozzuk fel a haragot, ne tartogassuk a szívünkben egészen addig, amíg a

szerintünk vétkező megalázza magát és megvallja bűnét. (...) Akármilyen súlyos a rajtunk ejtett seb, ne tartsunk haragot, és ne sajnáltassuk magunkat a bennünket ért igazságtalanság miatt, hanem amint reméljük, hogy Isten ellen követett vétkeink megbocsáttatnak, úgy kell nekünk is megbocsátanunk az ellenünk vétkezőknek. (...) Amikor bántás ér, nagy a kísértés, hogy viszonzzuk, ezzel azonban csak azt mutatjuk meg, hogy ugyanolyan gonoszak vagyunk, mint a bennünket bántók. Ha ilyen kísértés közelít, csendben imádkozzatok, hogy Isten részesítsen kegyelmébe, és zárva tudjátok tartani ajkatokat. – *Isten fiai és leányai*, 147. o.

December 6., csütörtök

Urunk arra tanít, hogy a hívők közötti nehézségeket a gyülekezeten belül kell elrendezni. Nem szabad kiteregetni olyan emberek előtt, akik nem félik Istent. Ha egy hívő ellen a testvére vétkezik, ne forduljon bírósághoz, hanem járja végig a Krisztus által kijelölt utat. Bosszúállás helyett igyekezzen megmenteni a testvérét. Isten védi azok érdekeit, akik szeretik és félik Őt. Bátran rábizhatjuk ügyünket az igazságosan ítélőre.

Nagyon sokszor a sértettet ingerli az ellene újra meg újra vétkező ismételt bűnvallomása, és úgy gondolja, hogy már épp elégszer megbocsátott. A Megváltó azonban világosan megmondta, hogy miként kell a vétkezőkkel bánni: „Ha ... a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg néki.” (Lk 17:3) – *Krisztus példázatai*, 249. o.

Testvérnő, ha bánt, hogy embertársad vagy barátod rosszat tesz – a maga lelki kárára –, ha vétkezik ellened testvéred, kövesd a Biblia szabályát! (...) Mikor ahhoz fordulsz, akit hibásnak tartasz, ügyelj, hogy szelíden és alázatos szívvel szólj. (...) Lehetetlen másképp jobb belátásra bírni a tévelygőt, mint a szelídség, gyöngédség és szeretet szellemében. Ügyelj a modorodra. Kerüld el az oly tekintetet vagy mozdulatot, szót vagy hanghordozást, amely büszkeség vagy önelégültség ízű. Őrizkedj az olyan szótól vagy tekintettől, amely téged dicsőítene vagy a te jószágodat és igaz tetteidet szegezné szembe a hibáikkal. (...) Legfőképp pedig ne legyen benned gyűlölet vagy rosszakarat, keserűség vagy sértődöttség. A szerető szívből csakis nyájasság és gyöngédség áradhat. (...) Ne feledd, hogy a feddés sikere jórészt attól a lelkülettől függ, amellyel végzik. Ne hanyagold el a buzgó imát, hogy alázatos szívű lehess, hogy Isten angyalai menjenek előtted, és készítsék elő azok szívét, akiket meg akarsz közelíteni. Könyörögj, hogy annyira lágyítsák meg szívedet mennyei, áldásos hatásokkal, hogy igyekezeted eredményes legyen. Ha jó eredménnyel jársz, ne magadnak tudd be. Csakis Istent dicsőítsd. Az Úr maga végezte el az egészet. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 52. o.

Az Isten Lelke által megújított minden lélek ne csak Istent szeresse, hanem a testvérét is; és ha testvére vétkezett, a tévelygés útjára lépett, az evangéliumi terv alapján kell kezelni őt. Minden megtett lépés az Isten Igéjének előírásai szerint történjen. „Ti lelkiek, igazítsátok útba az olyant szelídségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is” (Gal 6:1) – tanácsol az apostol. (...)

Vigyázz, hogyan kezeled Krisztus megváltó vérének nagy árát! Szükség lesz a gonosz tettek elítélésére, de aki erre a munkára vállalkozik, meg kell bizonyosodnia afelől, hogy a gonosz tettek őt nem szakították el Krisztustól. Legyen lelki ember, aki a szelídség lelkületével emeli fel embertársát. – *Istennel ma*, 152. o.

December 7., péntek

További tanulmányozásra

Az evangélium szolgálói: „Isten előtt nem számít a tekintély” című fejezet.

Az apostolok története: „Rómában” című fejezet.